

Nebesa otvarja . . .

Pobožno sklenilo je dete roké,
v iskreni molitvi mu srce trepeče,
v iskreni molitvi mu ustno šepeče:

»Molim zdaj.

K Tebi v raj,
Bogek, sem prišel.
Ves sem Tvoj,
Bogek moj!

Daj, Ti mamici poplačaj,
v dobro očku vse obračaj!
Mi trije smo Tvoji,
Tvoji staršev znojil!
Vse jima poplačaj,
v dobro vse obračaj!«

Ko staršev ime otrok izgovarja,
v molitvi nebesa visoka otvarja.
Takrat od povsod kot pesem zveni,

kot majski vetrovi v ozračju šepeče,
vrhovi gorá vseh takrat vzplamené,
nebo se v lepoti neznani leskeče.
Zakaj bi se ne, le kako bi se ne?
Bog stopa iz jasnih nebeških višin:
prispela je predenj molitev večerna,
ki moli otroških jo usten šepet
in srca nedolžnega sladki trepet;
zato Bog na zemljo stopa prav sam,
objame otroka in očko in mamo,
polaga jim v duše veselje samo.
In dete pobožno spet sklepa roké,
v presrčni molitvi mu ustno šepeče,
v molitvi se lije staršev imé:
saj mamica, očka sta detetu vse!
Ko starše v molitvi otrok izgovarja —
nebesa otvarja!

Andrej Rapè.

